

Jesom Khrysta wšchudžom w templach haſle ſašo i prócha
 ſabnježa wurječ. Ale ſa to šo namaſa ſchódne mjelcženje
 k wšchemu, ſchtož dobre žiwjenje ale ſke šwědomnje pſchi-
 nješe. W naſchich dnjach pſchehuſto a pſchelóhko klinczi:
 měr! měr! i klětkow a i wučerſkich ſtołow, ſe šydlow
 šudnikow kaž ſe ſtołow nanow, — hdžež tola žadyn měr
 njeje. Pſchi kóždym hibanju zyrkwineho žiwjenja šo wulka
 kſwalba poſběhuje, ale mała je ličba tych, kiž ſe šylſami
 šwoje woblicžo potajeja, hdyž na lud wotpada a ſkaženja
 ſpominaju. Wótneho šwědcženja wo šwjatoſczi Božeho
 mjena je nam trjeba. Albo mēnicže, ſo tajzy, kotrymž šo
 pſcheš mjehku wučžbu jašnje doſcž pſched woczi njeſtaji
 žohnowanje a poſlecže, — dobre žiwjenje, žiwjenje we wěrje
 wjedu? „Kaſ' dha dyrbja wěricž, wot kotrehož nicžo nejšbu
 šlyſcheli? Kaſ' paſ dyrbja šlyſhecž bješ předarja?“
 (Rom. 10, 14.) A njeryčža hrěchi naſcheho čaša wótšje
 doſcž ſa kóždeho, kiž wuſchi ma k poſłuchanju; njebolitej
 woczi wot ſrudneho hladanja na ſrudne podawki domjazeho
 a ſwonkneho žiwjenja? Š lóhkeje wučžby wuſhadža lóhke
 žiwjenje. Woboje je wotšwjecženje Božeho mjena.
 Bóh to njemóže njeſchtraſowane wotſtajicž. My njechamy
 ſpomnicž na čžemnoſcž a šud, kiž wón hižom tudy na wot-
 šwjeczerjow šwojeho mjena ſčzele, ně, my čžemy wopom-
 nicž jeho poſłeni šud, a wſchittim tym, kiž i tajkej lóhkej
 myſlu i Božim šłowom wobſhadžeja, čžemy pſchowołacž
 i naſchimi wótzami:

„Khrystuš, naſch Šnješ, k nam rjeknje to:
 Wy mjenujecže mje miſchtra, a njeprašhecže šo mje,
 Wy mjenujecže mje šwětło, a njehladacže na mje,
 Wy mjenujecže mje pucž, a njekhodžicže mje,
 Wy mjenujecže mje žiwjenje, a nježadacže mje,
 Wy mjenujecže mje mudreho, a njepoſłuchacže mje,